

Anarchie Nikdy Ne Pro Všechny

Complicité Candide

Jak můžeme žít vzpřímeně,
když pohrdáme vlastní vinnou?
Jak můžeme chtít bojovat,
když si každý zaplatil svou lobotomií?
Ukazovat dlouhým prstem do kouta
a páchnout slabostí.
A nepřítel zatím stojí za zády,
ale tvář má jako my.

Tohle zasraný ticho,
i když každý z plna hrdla křičí.
Tak mi někdo povězte
co je pravda a co lež?

Kdo nám tak obratně vysvětlil
co je hnus a co je zlatý.
Vyrovnanej život jak pravidelná výplata,
pravidelnej sex a pondělní pláč.
A zodpovědnost ta je přece k ničemu,
když Kristus zemřel již před lety.

Tohle zasraný ticho,
i když každý z plna hrdla křičí.
Škoda, že vám nikdy nepovím,
co je pravda a co lež?

Patrně zemřeme hloupě
až do posledních chvil
cítit se jako obět.
Zakonzervováni do své pravdy,
zbabělý jako malé dítě.

A velký kecy o revoluci
se rozplynou jak virus
tak dobře živenej vlastním strachem,
vlastním strachem z poznání.
Proto anarchie nikdy ne pro všechny,
ale jen pro věčného bojovníka.